

ОСОБЕНО МНЕНИЕ

НА СЪДИЯТА ГРОЗДАН ИЛИЕВ ПО К.Д. № 3 ОТ 2017 Г.

Подписвам с особено мнение, защото приемам, че искането на омбудсмана за установяване на противоконституционност на разпоредбата на чл. 245, ал.1 от Кодекса на труда (КТ, обн. ДВ. бр.26 от 01.04.1986 г., последно изм. и доп. ДВ. бр.102 от 22.12.2017 г.), в частта ѝ „в размер на 60 на сто от брутното му трудово възнаграждение, но не по-малко от минималната работна заплата за страната“, не следваше да бъде допуснато до разглеждане по същество.

Искането е недопустимо с оглед приетото наличие на процесуална легитимация на този орган да инициира производството с основание по чл.149, ал.1, т. 2 от Конституцията.

Предвид естеството на поставените с искането въпроси, относно твърдяно противоречие на оспорената разпоредба с конституционно уредени социално-икономически права, поради намалено изплащане на възнаграждението на работника или служителя за извършена работа, настоящото конституционно дело е аналогично с к. д. № 1 от 2017 г. По това дело останах на особено мнение обосновано с подробни съображения. С оглед на съобразителната и изведената от нея диспозитивна част на настоящето искане не намирам основание да изоставя развитите в особено мнение аргументи, които приемам за изцяло относими и към настоящото дело. Със съображенията по к. д. №1/2017 г. подробно съм обосновал тезата за това, че омбудсманът разполага с ограничени правомощия да предизвика производство пред Конституционния съд, като защитата на социално-икономическите права на гражданите по начало остава извън предметния обхват на възможността за *пряко сезиране* на КС по реда на чл.150, ал. 3 от Конституцията, поради което не се налага да ги повтарям. В подкрепа на това разбиране са и подробните съображения,

изложени в Определение № 2 от 12 април 2016 г. постановено по к. д. № 12/2015 г. (обн., ДВ, бр.32 от 22.04.2016 г.).

На следващо място, твърденията за противоконституционност на оспорената разпоредба не държат сметка за систематичното ѝ място в КТ, неразривната ѝ връзка със следващата ал.2 на чл.245, чл.128, ал.1, т.2 КТ както и със Закона за гарантиране вземанията на работниците и служителите при несъстоятелност на работодателя, разпоредбите за обявяване в несъстоятелност по Търговски закон, които са подчинени на една обща цел – да се гарантира изплащането на трудовото възнаграждение за извършената работа, каквато цел е заложена и в конституционните разпоредби, за които се твърди, че са нарушени. Внимателния прочит на искането дава основание да се приеме, че *съображенията* в искането не са за обявяване на противоконституционност на оспорената разпоредба, а такива по целесъобразност като всъщност се преследва преустановяване усвоената от работодателите порочната практика за използване на система от „верижни аванси“, която в крайна сметка води до забавяне изплащането на размера на основната заплата. Както и друг път е подчертавал КС *нарушенията*, които се допускат при приложението на разпоредби, *уреждащи социално-икономически права на граждани* не могат да бъдат основание да се иска обявяването им за противоконституционни. Във връзка с това приемам, че нарушенията при приложение на закона не могат да обосноват и допустимостта на искане за обявяването им за противоконституционни, в случаите когато субект на искането е омбудсманът.

Изразявам несъгласие и с разбирането на мнозинството за включване на особеното мнение в съдържателната част на решението по съществуващото на делото.

Съгласно чл.14, ал.2 от Закона за Конституционен съд, съдът се произнася с решение когато решава спора по същество и с определение по допустимостта на делото. При положение, че особеното ми мнение се отнася до допустимостта на искането, т.е. преди неговото решаване по същество, липсва основание да бъде включено в съдържателната част на решението по същество. Липсата или наличие на мнозинство в този случай се определя от броя на гласувалите по същество „за“ или „против“ уважаването на искането. Мнозинство от седем гласа в случая не е налице, поради което искането се отхвърля. В това мнозинство не се включва особеното ми мнение, след като е такова по допустимостта на искането. Такова включване е допустимо само ако се изразява особено мнение по съществуващото на делото, каквато хипотеза в случая не е налице.

Конституционен съдия:

Гроздан Илиев